

Pelikaandoosje in 15de-eeuwse Maria van 't Stereind

Joke Otten - van Zeeland

Het moet in 1922 of 1923 zijn geweest. Ik was een jaar of tien. We woonden op het Stereind in een huis op de plaats waar nu de Churchillaan begint. De hele nacht had het gestormd en toen ik 's morgens wakker werd en door het raam naar buiten keek zag ik dat het keske leeg was en dat het beeld van Maria er in stukken voor lag. M'n vader was al aan het melken in de stal maar die ging terstond mee kijken toen ik hem vertelde wat ik had gezien. Hoe kon dat zware beeld nou uit het keske zijn gewaaid? vroegen we ons af. Het beeld lag in twee grote stukken en nog een paar kleine stukjes op de grond. Ik hoor m'n vader nog zeggen: "Dè kan wel wîr gemaakt worre!" We laadden alles in een grote mand en gingen er mee naar onze overbuurman George Gijsbers die intussen ook al op de hoogte was van het ongeval dat "Onze Lieve Vrouwe van het Stereind" was overkomen. M'n vader en George onderhielden het keske altijd. George zorgde voor het schilderwerk en Jupke voor metsel-, lijm- of timmerwerk. En ik "griesselde" een paar keer in de week het tuintje en zorgde voor de bloemen die in bakjes voor en opzij van het beeld waren geplant. In de meimaand ging ik in de buurt ook altijd rond voor wat extra bloemen bij het beeld dat ik toch een beetje was gaan beschouwen als mijn beeld of het beeld in ieder geval waarvoor ik "de zorg" had. Ik vond het ook maar wat spannend toen bij George Gijsbers op een tafel in de voorkamer Maria weer in ere werd hersteld. Bij de Gijsbersen moet het al zo'n zelfde indruk

Het keske aan het Stereind vlak voor de Tweede Wereldoorlog. Keske en beeld werden toen nog van de kleuren voorzien van schilder George Gijsbers.

hebben gemaakt want toen ik er een paar weken geleden zo eens naar informeerde bij Pieter die een paar jaar ouder was dan ik, kon die zich die gebeurtenis ook nog als de dag van gisteren herinneren. Met een koperen pijp en met een of andere zelfgemaakte lijm zou het weer een beeld uit één stuk worden. Maar voordat het zover was ben ik nog naar huis gerend om een schoenpoetsdoosje van Pelikaan te gaan halen. Ik wist dat het bijna leeg was en in dat doosje zouden dan op een stuk papier, de datum van het ongeval en de namen van de restaurateurs "George en Jupke" kunnen worden opgetekend en voor het nageslacht bewaard... M'n moeder begreep al die drukte niet die ik maakte bij de poetselkast en ze was 't er eigenlijk helemaal niet mee eens dat, toen ik het Pelikaandoosje gevonden had, er met een krant de laatste restjes schoenpoets uithaalde. "Mar alla 't was vur ons Lieve Vrouwke" en ze liet me "mar hîn klootte", George en Jupke "stonne" bovendien op me te wachten...

Nog in dezelfde week stond Maria weer in 't keske op d'r oude plaats en ze zag er nog veel prachtiger uit als van tevoren. George had ze weer helemaal opnieuw geschilderd. Van de scheuren was niks meer te zien en middenin het beeld - Pieter kan 't bevestigen - zat een Pelikaandoosje met daarin de namen van "onze vaders".

Nu het keske aan het Stereind onlangs weer zo prachtig in ere werd hersteld moet toch ook deze geschiedenis ergens worden opgeschreven dacht ik. Het mariabeeld is na een tentoonstelling in 's-Hertogenbosch ergens in de jaren zestig bekend geworden als "een unieke zandstenen sculptuur" zoals werd geschreven in een museumcatalogus. In een volgende museumcatalogus moeten ze daar maar aan toevoegen dat er ook iets unieks in 't buikske van Maria zit.